

Maria Carme Arnau i Orts

La impermanència de l'ésser

Premi Ibn Hafaja
Ciutat d'Alzira

Origen i final —part de l'etern inici.
Misteri dins el misteri.
Llum o foscor
allí on es fa visible
la distància entre la terra i el cel,
l'espai que l'ésser no és capaç
de retindre en una sola mirada.

bromera
poesia__

I

Només puc dir-te que el nucli principal de cada mot prové d'una constel·lació d'interrogants inabastables. Feta d'una simbologia que representa el Sant Grial, el verí, el drac, les ombres, el cor mateix de la nit, el buit, la mitja lluna, les ofrenes als déus, els textos de les piràmides, la flor de lotus... L'obscuritat del no-res o la claror de l'infinit. El silenci que m'acompanya en cada mot inicia un recorregut pel complex laberint de les sensacions i del pensament. L'esguard travessa l'aire i l'horitzó. Enllà de la percepció mateixa, la pregunta és un repte al cel que no deixa indiferent a l'ésser i conté invisibles llums.

II

He vingut a calar foc a la terra,
i com voldria que ja estiguera encesa!

Lc 12,49

La serp ens expulsà del bell paradís i es va convertir en l'enigma de la vida i la mort. Vam arrossegar els peus cap a una nova terra on hi havia arestes que ens desfeien el cor. Hem sentit el fred de la desesperació, el dragó escopia el foc de l'extermini. El temor a resseguir l'atles, aquella geografia incerta i plena de perills.

Una veu clamada des de fa segles. La llum espera l'arribada de l'alquimista. Ell lluitarà per l'execució de la perfecció. I escriurà amb un regust amarg que els éssers es neguen a caminar sobre l'aigua. Mentrestant, els profetes anuncien que el calze és el misteri, el codi simbòlic de la recerca de l'ésser. L'essència sagrada. La forma de la revelació per enfrontar-se al desconegut.

L'etern tornar a començar.

III

Essència sagrada del calze –enfortiment interior.
Intimitat recòndita on es barreja
tot allò sentit o intuït.

Revelació:

 camí i misteri
en la solitud immensa de la nit,
on l'existència de l'ésser
renova o enfosqueix
cada gota de vida.

IV

Els murs del laberint configuren un paisatge interior:
[les galeries
creen la forma tortuosa –la confusió i el malson.
La projecció infinita d'ombres. L'obscuritat dels abismes.

Una realitat imaginada i palpable –la boira àrida.
A partir de l'expulsió del paradís –l'angoixa permanent
davant la finitud irreversible del temps.

La caiguda de l'ésser a la deriva: naufragi sense fi.

Dibuixar en les parets de l'àmfora les constel·lacions
–una llum, revelació, on desxifrar el sentit de la vida i la mort.
Tractar de veure el món amb la certesa que tan sols
allò no revelat pot alliberar l'impuls de la bèstia.

(El laberint del Minotaure ens recorda la capacitat de l'ésser
d'enfrontar les seues bèsties i trobar l'eixida cap a la llibertat.)

V

Origen i final –part de l’etern inici.

Misteri dins el misteri.

Llum o foscor

allí on es fa visible

la distància entre la terra i el cel,

l’espai que l’èsser no és capaç

de retindre en una sola mirada.

Viatge d’intempèries vers la intempèrie.

Cada ésser basteix la seua visió

de l’univers i tal vegada, abandonant

els murs interiors, descobrirà

el dret al silenci, les estances del cos,

els seus límits, l’experiència

de la vilesa o la paraula feta llum

sota la superfície de la vida.

VI

Crear –vitalitat del somni, fluid d'energia
mai no provocada o tal vegada provocada,
enigma que transforma les imatges en paraules
escoltant el tall rítmic de la música,
derrocant les ombres de la caverna,
teixint la multitud de realitats.

Aprofundir en el camí espiritual –transitar la terra.
I no deixar d'escriure el poema nascut
de la fragilitat de la mirada.
Sabent que en la creació,
cada ésser se submergeix
o emergeix del seu cos
per a bastir la seua identitat
en el salt a un plujós capvespre.

VII

Alça, si et plau, els ulls en la tenebra, vers
els estels que clivellen la meva carn obscura.

MÀRIUS TORRES

La paraula breu i profunda
naix de l'interior sagrat
del Sant Grial i transcendeix
creant, sent en el poema
el silenci interromput
que el so distingeix i separa
en geometries harmòniques.

I t'ajauràs dalt del blanc cim.
Sola, la copa i tu –i els salms
més clars que el desig, l'única
certesa que resisteix les tempestes.

La profunditat de la llum t'alliberarà
o no t'alliberarà d'aquest viatge.

Perquè no et servirà de res portar
una capa extra de franel·la, guants
de llana i sabatilles de pell,

quan el que vol el teu cos
és observar l'única certesa:
el pur anhel de permanència.

La impermanència de l'ésser és un viatge intens i profund per les zones més fràgils de la condició humana. Maria Carme Arnau i Orts ens convida a explorar els laberints de la llum i la foscor, la finitud i l'infinit, amb versos que interpel·len la nostra essència i la necessitat de transcendència. Entre símbols ancestrals, silencis reveladors i preguntes sense resposta, aquest poemari obri finestres a la llibertat interior i a la recerca del sentit. Una obra que ens recorda que som éssers en trànsit, condemnats a la impermanència, però capaços de crear bellesa en el camí.

